

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobce: **D. C. N.**, zastoupeného advokátem Mgr. Ondřejem Novákem, Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 22. 4. 2025, čj. OAM-453/VL-VL12-VL11-Z-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2025, čj. 20 Az 8/2025-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Ondřeji Novákovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši **16 818 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce v roce 2023 přicestoval z Vietnamu do Chorvatska. Poté se přesunul do Polska, kde pobýval jeden rok. V dubnu 2025 přijel do ČR. Policie jej však vzápětí zajistila [podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR], neboť při kontrole zjistila, že mu v Chorvatsku byla uložena povinnost vycestovat z EU.

[2] Po svém zajištění žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Podle Ministerstva vnitra to však udělal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Proto jej také ministerstvo zajistilo [podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu].

[3] Rozhodnutí ministerstva napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě. Ten však souhlasil s ministerstvem, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu chtěl žalobce jen oddálit odchod z EU, tedy že žádost podal účelově. Z rozhodnutí lze zjistit, proč nebylo možné místo zajištění uložit zvláštní opatření (§ 47 odst. 1 zákona o azylu), byť jsou úvahy ministerstva v tomto ohledu velmi stručné. I podle krajského soudu se lze důvodně obávat, že by žalobce nespolupracoval a nevyčkal by do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Ministerstvo také vysvětlilo, proč žalobce zajistilo na 110 dnů a jak k této době dospělo. Tím, že ministerstvo ve skutečnosti zajistilo žalobce na 104 dnů (*podle konkrétního data konce zajištění uvedeného v rozhodnutí*), nijak nezkrátilo jeho práva.

[4] Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (*stěžovatel*) brání kasační stížností. Krajský soud potvrdil závěr ministerstva, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by rozptýlily obavy z nespolupráce. Je ale hlavně na ministerstvu, aby řádně zdůvodnilo, proč by zvláštní opatření nebyla dostatečná, ne na žadateli, aby bez jasných požadavků prokazoval svou důvěryhodnost. Krajský soud sice uznal přednost zvláštních opatření před zajištěním, ale fakticky se spokojil s nedostatečným zdůvodněním ministerstva. Stejně jako ono poukázal jen na stěžovatelův dosavadní přístup k právním předpisům a na to, že tu nemá stálou pobytovou adresu. To, že stěžovatel nevycestoval z EU, pracoval bez oprávnění a neoprávněně také přicestoval do ČR, však neznamená, že by nedodržoval zvláštní opatření. Stěžovatel navrhoval, že by se zdržoval v Pobytovém středisku Havířov. Bylo na ministerstvu, aby důkladně prověřilo okolnosti, za nichž by takové opatření mohlo být účinné. Z jeho rozhodnutí však není zřejmé, zda to skutečně učinilo.

[5] Ministerstvo podle stěžovatele nedostatečně vysvětlilo, proč nebyla stanovena kratší doba zajištění (než 110 dnů) s možností jejího následného prodloužení. Ani krajský soud pak dostatečně neposoudil, zda ministerstvo skutečně zvážilo nejkratší možnou dobu zajištění, nebo zda ji stanovilo „paušálně“ na základě obvyklé délky řízení o mezinárodní ochraně. Proto je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný. Krajský soud se také nedostatečně vypořádal s námitkou, že stanovením doby zajištění na 110 dnů byl stěžovatel fakticky zbaven možnosti přezkumu trvání důvodů zajištění.

[6] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11 a 12).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Nevymezil právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou správní soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit judikaturu. Ani výslovně netvrdil, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva.

[9] Kasační námitky směřují podle svého obsahu k tomu, že krajský soud nesprávně vyložil právo. NSS ale nic takového nezjistil.

[10] Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (v situaci, kdy jsou tu oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově) je především zabezpečit dostupnost žadatele pro případ, že by v řízení o mezinárodní ochraně neuspěl a rozhodnutí o vyhoštění se stalo vykonatelným. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k zajištění je proto namíste přihlídnout k pobytové historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48, body 24–27). K tomu ministerstvo i krajský soud správně přihlíděly. Ačkoli je odůvodnění ministerstva v tomto ohledu spíše stručné a obecné, krajský soud se spornou otázkou podrobně zabýval a dospěl ke stejnému závěru: že by uložení

pokračování

zvláštních opatření zřejmě nebylo účinné. Stěžovatel totiž nevystěhoval z EU navzdory chorvatskému rozhodnutí (*i kdyby o něm nevěděl, jistě věděl, že mu tam na začátku prosince 2023 vypršelo vízum, a byl tak povinen vystěhovat*), přes rok bez oprávnění pobýval a pracoval v Polsku a neoprávněně přicestoval i do ČR. Takto podložené obavy z toho, že by zvláštní opatření nedodržel, stěžovatel ničím konkrétním nerozptýlil. Nemohl je rozptýlit ani pouhým uvedením adresy pobytového střediska, kde by mohl pobývat (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2021, čj. 4 Azs 136/2021-50, bod 20).

[11] I stanovenou délku zajištění posoudil krajský soud v souladu s judikaturou NSS. Ta vychází z toho, že účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně; cizince proto nelze zajistit na dobu kratší, než je doba takového řízení (rozsudek ze dne 23. 1. 2019, čj. 1 Azs 363/2017-38, bod 41). Zajištění v délce 110 dní už opakovaně obstálo v přezkumu NSS (rozsudek ze dne 14. 3. 2024, čj. 9 Azs 38/2024-50, bod 24 a tam citovaná judikatura). Jde o dobu zajištění, která odpovídá správní praxi ministerstva (bezdůvodně se od ní neodchyluje – srov. rozsudek ze dne 20. 2. 2025, čj. 10 Azs 244/2024-31, body 41 a 42). Ve skutečnosti přitom ministerstvo – patrně omylem – stanovilo dobu zajištění o pár dní kratší. Současně tu nejsou ani žádné zvláštní okolnosti odůvodňující kratší dobu zajištění než tu, která byla stanovena na základě obvyklé (tj. za běžných okolností předpokládané) délky řízení o mezinárodní ochraně v případě zajištěných žadatelů (stěžovatel takové zvláštní okolnosti netvrdí, jen namítá, že ministerstvo dostatečně nevysvětlilo, proč nestanovilo kratší dobu zajištění s možností následného prodloužení). Krajský soud tedy nijak nepochybil, když i v tomto případě považoval stanovenou dobu zajištění za řádně vysvětlenou a zákonnou. Jak nadto upozornil: pokud by řízení trvalo kratší dobu, muselo by ministerstvo stěžovatele „přezajistit“ nebo bezodkladně propustit.

[12] Krajský soud také dostatečně odpověděl na námitku, že stanovením doby zajištění na 110 dnů byl stěžovatel fakticky zbaven možnosti přezkumu trvání důvodů zajištění: stěžovatel mohl v průběhu zajištění požádat o propuštění a jeho nepropuštění by podléhalo soudnímu přezkumu. V čem je tato odpověď nedostatečná, stěžovatel konkrétně netvrdí.

[13] Krajský soud tedy při výkladu práva nepochybil, a NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu, které by jinak toto právo mělo, žádné náklady nevznikly.

[15] NSS stěžovateli ustanovil zástupce, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna ve výši 9 240 Kč náleží za dva úkony právní služby – převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (tj. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb)]. Nenáleží naopak za nahlížení do spisu, neboť tento úkon se považuje za součást převzetí a přípravy zastoupení (rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2021, čj. 9 Azs 228/2020-53, bod 19), ani za repliku k vyjádření ministerstva, neboť v ní nebyla uplatněna žádná nová argumentace. K odměně je třeba připočíst paušální

náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce má dále nárok na náhradu výdajů za cestu z Frýdku-Místku do Brna a zpět za účelem nahlížení do spisu ve výši 2 558,97 Kč (§ 13 odst. 5) a na náhradu za čtyři hodiny času, který během této cesty promeškal, ve výši 1 200 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3]. Ustanovený zástupce je plátcem DPH. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů proto činí 16 818 Kč. Tato částka bude advokátovi vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu